

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΜΠΡΙΑΝ

(Το περιπετειώδες ειδύλλιο του με τη σύζυγο ενός τραπέζιτου του Σαιν-Ναζαίρ)

και που της δίνουν τώρα, κατά τη γνώμη της, το δικαίωμα να ζητήσει ένα μερίδιο από την κληρονομία του φίλου της.

Δεν είχε γνωστό ποιά απόφαση θα βγάλει το δικαστήριο. Το ζήτημα αυτό είχε πολύ λεπτό και θα δημιουργηθούν, χωρίς αμφιβολία, αθέμιτες νομικές συζητήσεις γύρω από την υπόθεση αυτή. Στο μεταξύ, δεν θεωρούμε άσκοπο να σας αναφέρουμε τις δραματικές περιπέτειες του έρωτα αυτού ειδύλλιου του Μπριάν —της πρώτης και τελευταίας του αγάτης— που έγινε άφορη ή να δημιουργήσει ένα σοβαρό κοινωνικό σκάνδαλο.

Ο Αριστέιδης Μπριάν ήταν 24 χρονών όταν έγινε, στα 1886, δικηγόρος στο Σαιν-Ναζαίρ. Χάρης στην ευφρόδεια και τη μόρφωση του

κατόρθωσε να επιβληθεί άμεσα, παρ' όλη τη νεαρή ηλικία του, και ν' αναδειχθεί ένας από τους καλύτερους δικηγόρους της πόλεως αυτής. Εκπαλλήλου, άρχισε να ενδιαφέρεται και για την πολιτική. Θεωρός σοσιαλιστής τότε, φιλοδοξούσε ν' αγωνιστεί πολιτικά για να επιβάλει ευκολότερα τις αρχές του Σιγκαρού, ενεργούσε για την ίδρυση συνδικαλιστικών σωματείων και μορφωτικών σχολών. Στα 1888 έγινε δημοτικός σύμβουλος και τον επόμενο χρόνο εξέθεσε υποψηφιότητα βουλευτικού, αλλά απέτυχε.

Τότε ακριβώς γνωρίστηκε με την κυρία Ιωάννα Ν., μία όμορμη γυναίκα, σύζυγο ενός πλούσιου τραπεζίτου του Σαιν-Ναζαίρ. Η Ιωάννα ήταν πολύ μορφωμένη και λίγο ρομαντική, όπως όλες η «ευνούχες υπέρβει» των επαρχιών εκείνου του καιρού. Ο σύζυγός της, πάλι, ήταν ένας αξιοπερίεστος κύριος, απασχολημένος όμως πάντοτε με τους λογαριασμούς και τους οικονομικούς συνδυασμούς του, δεν εύρισκε καιρό διαθέσιμο για να τον αφιερώσει στη γυναίκα του.

Υστερ' απ' αυτά, έγινε εύκολο να καταλάβετε γιατί η Ιωάννα έρωτεύθηκε τον Μπριάν από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισε. Ο νεαρός αυτός, με διάσημο ήδη δικηγόρος, ο ιδεολόγος που δινερατολούσε να κάνει την ανθρωπότητα πιο ευτυχή, προσέφερε εύθες εξ' αρχής μεγάλες εντύψεις στην ένθουσιώδη εκείνη γυναίκα... Με το ίδιο παράφορο αίσθημα την αγάτης και ο Μπριάν.

Και η αγάτη τους ήταν τόσο ελλειρής, ώστε δεν μπόρεσαν να την κρατήσουν μυστική από τα μάτια του κόσμου...

Και σε λίγο καιρό, οι έρωτες του νεαρού δικηγόρου με τη σύζυγο του τραπεζίτου έγιναν το μοναδικό θέμα συζητήσεως στα σαλόνια του Σαιν-Ναζαίρ. Στη μικρή εκείνη επαρχιακή πόλη, με τα αίσθημα παραγγέλματα της ήβης, το αίσθημα του Μπριάν με τα παντρεμένη γυναίκα έθεωρήθη ακανόνιστο τρουατικό.

Τελευταίος απ' όλους, όπως συνήθως συμβαίνει σ' ανάλογες περιπτώσεις, επληροφόρησε το γεγονός ο σύζυγος. Και τρέπει να διολογηθεί ότι φάνηκε πολύ «αίσιος» στην προκειμένη περίπτωση. Χωρίς να παραφρονηθεί, χωρίς να καταφύγει σε μαχαίρια ή πιστόλια, παρακάλεσε με μεγάλη ευγένεια την άστυνομία να φροντίσει αυτή να συλλάβη επ' αυτοφώφ το ένοχο ζεύγος. Φαίνεται όμως ότι ο θεός των έρωτευμένων προστάτεψε τον Μπριάν και την Ιωάννα, γιατί κατόρθωσαν δυο φορές να εξαφανιστούν μακριά στα μάτια της άστυνομίας.

Τη μία φορά, μάλιστα, η Ιωάννα πέρσε μπροστά από τους χωροφύλακας, που περίμεναν έξω από την πόρτα ενός σπιτιού, μεταμφιεσμένη σε ιστάλληλο ψωμάδικο.

Μά έφτασε και η Πρωτομάχη του 1891 —μέρα τραγική και αλησιάνητη για τους έρωτευμένους μας!

Την ημέρα εκείνη ο Μπριάν και η Ιωάννα πήγαν να κάνουν ένα περίπατο στην έξοχή. Ο ουρανός ήταν γαλανός, τα πουλιά γλυκοκλαιούσανε στα δέντρα και φυσούσε γλυκό αέρα. Σε μία στιγμή,

χωρίς να το καταλάβουν ούτε οι ίδιοι πως, ο Αριστέιδης και η φίλη του βρεθήκανε σφραγισμένοι, πλημμυρισμένοι από μία ξαφνική έρηξη της αγάτης τους...

Η ίδια δύναμη που τους έκανε ν' αγαλιαστούν, τους έκανε και να ενώσουν τα χείλη τους σ' ένα θεμιτό, ατέλειο φίλημα... Η γοητεία όμως αυτή διελύθη ξαφνικά από την εμφάνιση ενός άγροφύλακος και δέκα χωροφύλων!

—Τ' όνομά σας, γοήτορα! φώναξε ο άγροφύλακας στους έρωτευμένους.

—Τι θα το κάνετε; τρανόσε ο Μπριάν —ενώ η Ιωάννα είχε την εντύπωση ότι θα λιγοθυμούσε από την ταραχή και την ντροπή της...

—Τι θα το κάνω; βροντοφώναξε ο άγροφύλακας. Όρρα! έρωτισίς!... Θα σας άταγγέλω, άπόλυστα, κατηγορία επί προσβολή της δημοσίας αιδούς!...

—Μά, βροζάμιστε τώρα στην έρημιά... Δεν μάς βλέπει μάτι ανθρώπινο... τόλμησε να ψευθώσει ο δικηγόρος, ο άποιος φοβότανε ότι τόσο για τον έαυτό του, όσο για τη φίλη του...

—Ο κόσμος δεν φιλείται έτσι στο δρόμο... Έχω και δέκα μάρτυρες μαζί μου, που σας είδαν αγαλιασμένους!...

Ο Μπριάν είδε τότε ότι ήταν περιττό να προσπαθήσει να συγνώμη τον άγροφύλακα.

Κατάλαβε ότι οι άνθρωποι εκείνοι ήσαν βαλτοί από τον τραπεζίτη, ότι τους παρακολούθουνε και ότι περίμεναν την κατάλληλη στιγμή για να τους συλλάβουν επ' αυτοφώφ. Και επέτρεψαν εκείνο που ήθελεν...

Στις 31 Οκτωβρίου 1891, ο Αριστέιδης Μπριάν και η κυρία Ιωάννα Ν. άδηγόηντο από του δικαστηρίου του Σαιν-Ναζαίρ, για να καταδικαστούν επ' προσβολή της δημοσίας αιδούς— εκείνος σε φυλάκισι ενός μηνός και κείνη σε κράτησι όχτo ημερών.

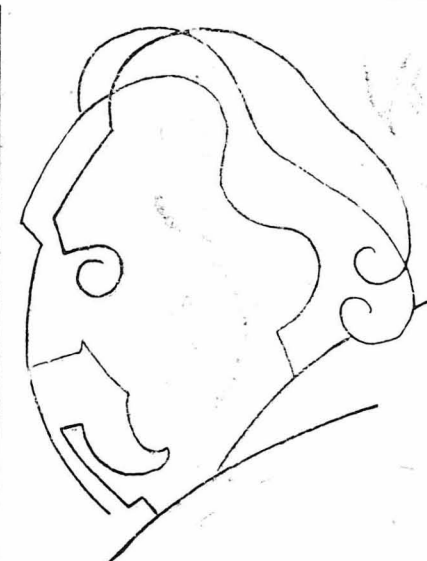
Ο Μπριάν έκανε άναστητή της άσφαδεως αυτής στο δικαστήριο του Ρέν, το άποιο όμως επέκρινε την επιβληθείσα καταδίκη. Και ο πρόεδρος του δικαστηρίου, κάποιος Φρεμόν, άπεινόμενος προς τον Μπριάν, του είπε με άσθηρό τόνο:

—Μ' αυτό που κάνετε, να κηλεύσετε δηλαδή τ' όνομα μιας οικογενείας, άτασστη και σε είς ο ίδιος και καταστρέψατε για πάντα το στάδιό σας!...

Ο Μπριάν, κοροσμένος πια απ' όλη αυτή τη θλιβερή υπόθεση, ήταν διατεθειμένος να ισοκλήνη αυτή τη φορά. Δεν τον άφρασε όμως η Ιωάννα. Ένθουρησε μόνη της να γίνει άναθεώρησις της δίξης —και οι δυο έρωτευμένοι άθωώθησαν επί τελευτός...

Και αλαβαίνετε τώρα ότι, ύστερ' από το σκάνδαλο αυτό, ο Μπριάν δεν μπόρεσε πια να μείνη στο Σαιν-Ναζαίρ, όπου ίλοι του είχαν κηρύξει ήηλο άποκλεισμό. Και στα 1892 έφυγε απ' την πόλη αυτή, στην όποια είχε γνωρίσει τόσες συγνώμης, για να εγκατασταθεί μόνιμως στο Παρίσι. Μόλις έφτασε στην πρωτεύουσα, η πρώτη του δουλειά ήταν να ζητήσει να δικηγόρησει. Μά ο Άρειος Πάρος δεν του έδωσε τη σχετική άδεια. Το σκάνδαλο του Σαιν-Ναζαίρ έγινε άφορη να

Ο Μπριάν (Σκίτσο Παρισινής έφημεριδος)

αποφρονηθεί με άτιμωρία άνταπθείας γύρω από το νεαρό δικηγόρο... Και ο Μπριάν, βλέποντας ότι δεν θα μπόρεσε να ζήσει με τη δικηγόρη, άποφάσισε ν' άφοσιωθεί στην πολιτική και τη δημοσιογραφία...

Στο μεταξύ, όμως, τι έκανε η Ιωάννα; Ότε κι' εκείνη, φυσικά, δεν μπόρεσε πια να μείνη στο Σαιν-Ναζαίρ. Κανένα σπίτι δεν την δεχότανε πια, η φήμη της της γυνώσαν πευφρονημά τις πλάτες όταν την έβλεπαν, και την έδειχναν με το θάχτυλο στο δρόμο... Ο σύζυγός της ζήτησε και κατόρθωσε να πάη διαζύγιο, χωρίς την παραμικρή δυσκολία. Η Ιωάννα έσταπηρε τότε το οικογενειακό της όνομα κι' έφυγε για το Παρίσι, για να συναντήσει το φίλο της και να κρύψουν την αγάτη τους στην άπεραντη πρωτεύουσα, χωρίς το φόβο της κακολογίας...

...Κά τα χρόνια περνούσανε. Ο νεαρός δικηγόρος του Σαιν-Ναζαίρ, άφου έγινε βουλευτής και διεψιντής πολλών έφημεριδών, διορίστη στις 4 Ιανουαρίου 1908 ύποψος της Δικαιοσύνης και άντιπρόεδρος της Κυβερνήσεως. Μόλις ανέλαβε το χαρτοφυλάκιο, η πρώτη του δουλειά ήταν ν' άνοιξη το σαράσημο της Λεγώσης της Τιμής στον κ. Φρεμόν, τον πρόεδρο του δικαστηρίου, ο άποιος είχε προφητείες πριν από δεκαετή χρόνια ότι ο Μπριάν... είχε καταστρέψει για πάντα το στάδιό του!...

Και ο άνθρωπος που είχε καταδικαστή κάποτε σ' ενός μηνός φυ-

